

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola LII. Gregorii Papae I. Ad Ioannem Episcopvm
Constantinopolitanvm. De Ioanne presbytero, & de monachis Isauriae
caesis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

mus. Non in hoc ergo creatoris nostri ira est deputanda, sed gratia, per quam discimus, vt eius dona tanto seruemus verius, quanto humiliter tenemus. Quia igitur perfectam vos dominorum gratiam auctore omnipotente Deo reparasse cognouimus, magna pro vobis exultatione gaudemus, optantes vt vitam vestram rerum omnium gubernator & bonis semper presentibus fulciat, & ad gaudia perpetua extendat. Hac vobis ideo loquor, quia multum vos diligo, atque me a vobis diligi scio. Sed hoc quod me diligitis, in latorem presentium Sabinianum diaconum demonstrate, vt vbi usus exegerit, vestra patrocinia consequatur. Vir autem gloriosus Castus, praeo laudum vestrarum, in Romanis partibus existit, quem vestrae excellentiae paterna dilectione commendo.

EPISTOLA LII.
GREGORII PAPAE I.

AD IOANNEM EPISCOPVM CONSTANTINOPOLITANVM.

De Ioanne presbytero, & de monachis Isauriae caesis.

Gregorius Ioanni episcopo Constantinopolitano.

QUAMVIS causae consideratio me mouet ad scribendum, tamen & caritas impellit: quia & semel & bis sanctissimo fratri meo domno Ioanni scripsi, sed non eius epistolas recepi. Alter enim mihi saecularis quidam sub eius nomine loquebatur, quae si epistolae eius fuerint, ego vigilans non fui, qui longe de eo aliter credidi quam inueni. De causa enim reuerendissimi viri Ioannis presbyteri scripseram, atque de quaestionibus monachorum Isauriae, quorum vnus & in sacerdotio positus, in ecclesia vestra fustibus caesus est; & rescripsit mihi, sicut ex nomine epistolae agnosco, sanctissima fraternitas tua, quia nescierit de qua causa scriberem. Ad quod scriptum vehementer obstupui, mecum tacitus voluens, si verum dicit, quid esse deterius potest, quam vt agantur talia contra seruos Dei, & ipse nesciat qui praesto est? Quae enim potest esse pastoris excusatio, si lupus oves comedit, & pastor nescit? Si autem sciuit sanctitas vestra, & de qua causa scripserim, & quid vel contra Ioannem presbyterum, vel contra Anastasium Isauriae monachum atque presbyterum gestum

Sl iij

Sap. 1.

Math. 15.

Ioan. disc.
lib. 3. c. 44.

fit, & mihi scripsit nescio; contra hoc ego nescio quid respondeam, quando per scripturam suam veritas dicit: *Os quod mentitur occidit animam*. Requiro, frater sanctissime: illa tanta abstinencia ad hoc peruenit, vt fratri suo ea quæ nouit gesta, negando velit abscondere? Numquid non melius fuerat in illud os carnes ad vescendum ingredi, quam de eo falsum sermonem ad illudendum proximum exire? præcipue cum veritas dicat: *Non quod intrat in os co inquinat hominem, sed quæ exeunt de corde, illa sunt quæ co inquinant hominem*. Sed absit hoc, vt ego de sanctissimo corde vestro tale aliquid credam. Illæ epistolæ vestro nomine prænotatæ sunt, sed vestras eas fuisse non arbitror. Ego beatissimo viro domno Ioanni scripseram: sed credo quod mihi familiaris vester ille iuuenculus rescripsit, qui adhuc de Deo nihil didicit, qui viscera caritatis nescit, qui in scelestis rebus ab omnibus accusatur, qui insidiari quotidie diuorum mortibus dicitur per occulta testamenta, nec Dominum metuens, nec homines erubescens. Mihi crede, frater sanctissime, si zelum caritatis perfectæ habes, ipse prius corrige, vt ex his qui vobis vicini sunt, & ii qui vicini non sunt exemplo melius emendentur. Illius linguam noli recipere: ille ad consilium vestræ sanctitatis debet dirigi, non autem sanctitas vestra ad verba illius inflecti. Si enim illum audit, scio quia pacem cum suis fratribus habere non poterit. Ego enim attestante mihi conscientia fateor, quia cum nullo homine habere scandalum volo, & quanta valeo virtute declino. Et quamuis cum omnibus hominibus pacem habere summopere cupiam, vobiscum præcipue, quos vehementer amo, si tamen ipsi quos noui, vos estis. Nam si Canones non custoditis, & maiorum vultis statuta conuellere, non cognosco qui estis. Age ergo, frater sanctissime atque carissime, vt nos inuicem recognoscamus; ne si antiquus hostis duos per scandalum mouerit, per nequissimam victoriam multos necet. Ego enim, vt aperte indicem, quia per elationis tumorem nil quæro, sed si ille iuuenculus, de quo prælocutus sum, apud fraternitatem tuam culmen prauæ actionis minime teneat, ipsa etiam quæ mihi de Canonibus suppetunt interim tacere potuissim, & ab ipso initio venientes ad me personas ad eam fiducialiter retransmisissim, sciens quod eas

sanctitas tua cum caritate susciperet: sed etiam nunc iam dico, aut easdem personas in suis ordinibus suscipe, eisque quietem præbe, aut si hoc fortasse nolueris, omni mihi altercatione postposita, de eorum causa statuta maiorum & Canonum terminos custodi. Si vero neutrum feceris, nos quidem rixam inferre nolumus, sed tamen venientem a vobis non deuitamus. Quid autem de episcopis qui verberibus timeri volunt Canones dicant, bene vestra fraternitas nouit: Pastores etenim facti sumus, non percussores. Et egregius prædicator dicit: *Argue, obsecra, increpa, in omni patientia & doctrina.* Noua vero atque inaudita est ista prædicatio, quæ verberibus exigit fidem. Sed de his multa in epistolis loqui non debeo, quia dilectissimū filium meum Sabinianum diaconum pro responsis ecclesiasticis faciendis ad dominorum vestigia transmisi, qui vobiscum cuncta subtilius loquetur. Si nobiscum litigare non vultis, paratum eum ad omnia quæ iusta sunt inuenietis. Quem vestræ beatitudini commendo, vt saltem ipse dominum illum Ioannem inueniat, quem ego in vrbe regia sciui olim.

Grat. dist.
45. cap. 1.
Ioan. diac.
lib. 3. c. 2.

1. Tim. 4.

EPISTOLA LIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD MAXIMIANVM EPISCOPVM SYRACVSANVM.

Vt Agathon episcopo alimenta tribuantur.

Gregorius Maximiano episcopo Syracusano.

POSTQVAM in Agathonem quondam episcopum iuxta qualitatem excessuum distictione est canonica vindicatum, necesse est humanitatis intuitu quemadmodum sustentari possit disponere. Propterea fraternitas tua ad Liparitanam ecclesiam, in qua supradictus Agatho sacerdotis gessit officium, festinet dirigere, eique ad præsens exinde quinquaginta solidos, qui in eius possint proficere victum, transmittat. Nam nimis est impium, si alimentorum necessitati post vindictam subiaceat.